

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Solglød i Skoven

Citation: Drachmann, Holger: "Solglød i Skoven", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 304. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann12tom-shoot-workid56312/facsimile.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

fortvivlede Karle langs Veje og Stier,
 saa langt som et Hær-Skrig kan naa' —
 en Sanger er altid *Befrier*.
 Og han løfter sin Luth, mens han drager sit Sværd,
 thi altid er Dagen en klingende Sang
 og et klirrende Kaardestød værd!

ROMANTIK I DANMARK

SOLGLØD I SKOVEN

Den sidste Solglød paa de ranke Stammer
 Hvor er der tyst! —
 Bag mig den store Globus stille flammer,
 et vildsomt Ildhav i et roligt Bryst,
 og langsomt gaar jeg fremad, Fod for Fod,
 fra Lyset bort, ind i den dybe Skygge,
 hvor tryllebundne Minder bo og bygge
 ind i den Verden, jeg som Barn forstod,
 og hvor jeg drømte mig al Trolddoms Lykke,
 fri for den virkelige Verdens Jammer,
 dens tunge Krans og dens dyre Skrammer ...
 den sidste Solglød paa de ranke Stammer!

Og jeg forstaar det atter alt saa nøje
 Hvor er her tyst! —
 Dryader paa min Vej sig sagte bøje
 med spinkle Hænder om det fine Bryst;
 og hist, hvor Hjertegræs om Kæret bæver,
 de hvide Slør i Elverdans sig hæver,
 mens undrende jeg ser — en Arm — en Fod!
 I blide Bølger vugges varmt mit Blod,
 og Alfer vipper glad paa Kildeovnen,
 saa fjernt fra Livets Hæslighed og Jammer
 o Gud, hvor er det skönt i Aftenskoven
 det sidste Sol-Kys paa de ranke Stammer!
